

BĒRNĪBA – SVARĪGĀKAIS CILVĒKA DZĪVES ATTĪSTĪBAS POSMS.

Date: 21 maijs, 2023 | **Author:** Kristīne Om Shanti

Protams, šodien ir tika plaši pieejama informācija un cilvēks jau sen ir sapratis, ka bērnība būtiski ietekmē turpmāko cilvēka dzīvi, bet tieši, kā – tas varbūt nav līdz galam saprotams.

Kāpēc tieši bērnībai ir tik izšķiroša loma uz visu turpmāko cilvēka dzīvi?

Bērnus no saviem vecākiem nekādi neatdalīt.

Zīdainim esot, bērns ne tikai pārņem savu vecāku uzvedības modeli vai rakstura iezīmes, bet arī veidojas pašapziņas kodols (core self-esteem), tas, kā bērns uztvers sevi, savu būtību.

Tamdēļ tas, kā pret bērnu izturas vecāki un apkārtējie cilvēki bērnībā, noformē bērnā izpratni – es esmu labs vai slikts, veiksminieks vai neveiksminieks, vajadzīgs vai atstumtais.

Bērns izejot no tā, kā viņu uztver kā izturas pret viņu vecāki skaidri priekš apjauš – mani drīkst mīlēt, vai mani mīlēt ir grūti. Pie tam, bērns pārņem no saviem vecākiem ideju, – cik pareizi ir būt brīvam savās izpausmēs, cik pareizi ir būt par sevi, būt patiesam un īstam. Vai tomēr tas nav droši.

Ja bērns jūt, ka viņa “ES” netiek pozitīvi pieņemts, akceptēts, ja viņš piedzīvo sevis noliegumu, lai saglabātu savu vietu blakus vecākiem, viņš izlemj atteikties no savas patiesās dabas, apstāties pie savas identitātes veidošanās, atteikties no sevis.

Labāk kļūšu par kaut ko citu, par kādu citu, par to, kurš ir ērts, “labs”, derīgs vecākiem.

Lai tikai nezaudētu vietu blakus vecākiem, lai tikai spētu palikt savu vecāku redzeslokā, tas bērnam ir izdzīvošanas jautājums. Tad, ja es būšu ērts, labs, netraucēšu un neapbēdināšu savus vecākus, es būšu mīlēts.

Un šo ideju pastiprina vecāku pavadošās frāzes: zēni neraud...neuzvedies, kā meitene..kurš tevi tādu slinku gribēs...neuzvedies kā bēbis..nekas no tevis neizaugs..tāds pats, kā tēvs..

Un bērns apmaldās. Viņš nespēj saprast, kāds īsti tad viņš ir, bet skaidri saņem no vecākiem vēstījumu, ka viņā ir kas tāds, no kā vecāki viņā kaunas vai par ko viņās.

Rezultātā bērns izveido viltus ES, masku, caur kuru viņš kļūst vērtīgāks un vēlamāks, pieņemtāks par to, kāds bērns viņš patiesībā ir, bet nespēj savienoties ar sevi. Jo tas draud ar vecāku pilnīgu zaudēšanu.

Bērns sev uzliek par uzdevumu, ka ir nepieciešams kaut kā savu ES savaldīt un ieslēpt sevī, lai no ārpuses

tas šķistu nepamanāms. Bērns burtiski atsakās no sevis, atgriež saikni ar savu sajūtu pasauli, intuīciju, personību. Atgriež sevi no personības kodola, kurš nevienam nav vajadzīgs vai ir apkaunojošs.

Šī iemesla dēļ pieauguši cilvēki visiem spēkiem cenšas noturēt radīto ārējo masku un pat neaptver, ka viņā ir Visuma ielikta patiesā būtība.

Bērnu pieredzē ir – vecāki mani mīl tādu, kādu viņu grib redzēt.

Šāda attieksme pret sevi nepazūd un neizplēn pati no sevis.

Cilvēks, kuram ir piedzīvojis bērnības pieredzi, kas ir likusi iegūt viltus identitāti, jūt pastāvīgu tukšuma sajūtu, vientulību, neizprotamu trauksmi, apātiju. Viņu pavada sajūta, ka viņš neiederas šai pasaulē.

Viņš jūt sevī tādu, kā “melns caurums”, kurš iesūc sevī visu. Arī to, ko viņš sasniedz, ko dara.

Un nekas nenes cilvēkam patiesu prieku, baudu un piepildījumu.

Jo viņš jau vairs sen nejūt un neapzinās, ka cenšanās darīt to, kas nav viņa patiesās velmes, turpina attālināt no sevis, no tās vietas, kurā bija jāizveidojas stingram, pamatīgam kodolam. Šobrīd tur ir jūtams tikai milzīgs tukšums, melns caurums, kurš nerod mieru..